

tega nam „Fihpos“ ni treba pripovedati. „Štajerc“ pa ni bil v ta namen ustanovljen da bi koristi duhovnih gospodov zastopal, ampak on bo pri vsem dolžnem spoštovanju do katoliške vere in duhovnov vsakokrat zastopal kmečke pravice, brez ozira, če se bodejo duhovni gospodje čez to veselili ali jezili.

No, tedaj smo mi Fihposu odgovorili zadnjokrat, on naj šinfa kolikor in kakor hoče, „Štajerc“ se s tem listom ne bo več ukvarjal. Mi imamo važnejših opravil.

Sovražniki Slovencev.

Vedno se slišijo v klerikalnih časnikih in tudi v „liberalni“ „Domovini“ pritožbe, da je preveč nemških in premalo slovenskih trgovcev in da slovenski trgovci vsled nemške konkurence ne morejo shajati. Časniki kakor „Gospodar“ in „Domovina“ vedno vpijejo, da „Štajerc“ samo za nemške trgovce dela. Mi vprašamo tedaj, zakaj so pa ustanovili konzumno društvo v Št. Jurju ob južni železnici? So li morbiti tam Nemci? Gotovo ne! V Št. Jurju je vse slovensko, trgovci, obrtniki in kmetje in vendar so toliko in toliko tisočakov skupaj spravili da bi trgovce uničili. Mi povabimo gg. redaktore „Gospodarja“ in „Domovine“ naj gredo enkrat pogledat na Gornje Štajersko, ako se tam kaj tacega godi. V našo sramoto bodi povedano, med Nemci se trgovec spoštuje in so veseli če imajo vrle trgovce med seboj, med Slovenci pa se nahajajo slabi ljudje, ki eden drugemu pošteno pridobljeni krajcar ne privošči in kateri imajo največje veselje, ako zamorejo svojemu bratu škodovati. In taki malovredneži hočejo biti narodnjaki in trdijo da so pravi prijatelji Slovencev! Ljuba „Domovina“, vtakni tvoj nos enkrat v Št. Jurij in boš videla, da tam veliko bolj smrdi, kakor pa v Ptujju pri „nemčurjih“!

nasvetovati in rekla: „Ti pojdi k Kebrovim, ta ti more enega konja posoditi. Tako je bilo že od nekdaj!“ Smoljarjev se počoha za ušesi, „pa skoči ti k Kebrovim“ zapove kmetici. Ona pa je rekla: „To je čudna komedija — Keber hoče tudi ravnokar v mesto — ti se lahko kar ž njim pelješ!“ Smolar pogledal je malo debelo in potem rekel: „Ja zategadelj že, ali govoriti mi on ne sme, ker s tvojim možem ne maram niti besedice več govoriti.“ Kmetica to svojemu možu sporoči in ta je zadovoljen pod tem pogojem: „Smolar tudi ne sme nič govoriti — stem ne govorim celo življenje nič več — kratko, nobeden ne sme z drugim niti najmanjše besedice spregovoriti!“ To se je dognalo in potem sta oddrdrala z vozom proti mestu. Keber je kučiral in Smolar je sedel zadej v košu, tam kamor navadno devljejo teleta ali kozle kadar jih vozijo v mesto na prodaj. Dospvši v mesto zavil jo je Keber z vozom k hotelu „pri Haložanu“ in potem sta se razšla: Keber je šel na levo k afokatu Krumauzerju, Smolar pa na desno k afokatu Gimpelkauzerju. Ko sta vsak pri svojem afokati opravila, došla sta zopet nazaj v hotel, namreč, Smolar se je vsedel za peč, Keber pa za vrata in pila sta

Vojna v Južni Afriki.

Angleže sta zadela v kratkem času kar zapored dva huda udarca: Botha jih je porazil pri fortu Itala, Delarey pa pri Moedwilu. Polkovnik Kekewich je imel 30 septembra pri Moedwilu 35 mrtvih, ranjenih pa 22 častnikov in 150 mož. 5. t. m. je Botha na severju Natala zgrabil Bruce Hamiltona ter mu prizadel tudi hude izgube. Skoraj vsak dan se vrše boji, a navadno so vedno tepeni Angleži. „Matin“, ki ima dopisnike v burskih krogih, poroča, da stoji v Transvaalu 15000 v Oranju pa 12000 Burov pod orožjem. Preskrbljeni so z vsem in ne manjka jim baje ničesar. »Evropa naj se zanese, zmagovalci ostanemo prav gotovo.« Tako poročajo Buri. Angleži se skrivajo sedaj za taborišča burskih ujetih žensk in otrok. Izjavili so namreč, da bodo morali ujetniki še hujše stradati, ako porušijo Buri železniške proge in uplenijo vse vlake z živili. Buri so seveda zategadelj v stiski, svojcev nočejo moriti, toda angležev tudi ne smejo puščati v miru. Zategadelj so se pogodili s strojevodji angleških tovornih vlakov, da jih puste pasirati, ako jim dajo vselej del prevažanih živil. Angleži dajejo radi svoja živila, samo da imajo pred Buri mir.

»Matin« poroča dalje, da Burov vojna ne velja vinarja več, kajti orožje, streljivo in denar dobivajo od Angležev. Scheepers je poročevalcu »Matina« dejal: »Svoj denar si vzamemo iz angleških vlakov, jezdimmo na angleških konjih in naše puške in patrone so bile prej last Angležev. Vojni urad angleški je objavil listo vseh izgub od začetka doslej; ta lista kaže da so izgubili Angleži 75562 vojakov, med temi je 5700 častnikov in mož, ki so bili invalidni, in ki so se deloma vrnili zopet k armadi. Stanje v Kaplandiji označuje najbolje to, da imajo sedaj obsedno stanje tudi v Kapstadt in v njegovem okrožju. Položaj

v enomer na jezo kar se je dalo. Konečno je poslal Smolar natarico za vrata h Kebru, če bi ta ne hotel že domov, in ta je prikimal. Potem sta se zopet odpeljala. Keber je kučiral, Smolar pa sedel na častno mesto kamor se devljejo teleta in premišljeval.

Ker se mu pa je to delo zdelo prerobato, bil bi rad skadil fajfico tobaka, ali zažgati ni mogel, ker v nobenem žepu ni bilo žveplenke najti. Zdaj bi bil rad svojega soseda Kebra, ki je spredaj kučiral, nagovoril — ali tega ni smel, zato je samo prav na glas rekel: „Saparment — zdaj bi dal kaj za to, ko bi imel kakšno žveplenko!“ Kebra je nekaj zbudlo, ali bil je pretrd in molčal je dalje. Peljala sta se dalje, naenkrat pa je Smolar zakričal: „Kapa kosmata — takšen afokat more pa že res lepe groše zaslužiti!“ S tem zadel je pa prav v sredino, v črno, kajti Keber je ravno tudi o tem premišljeval in tukaj mu je ušlo: „Mora že tako biti; koliko pa si mu mogel dati?“ Smolar sedaj ni več mislil na zaprisego in rekel: Štirideset kron je hotel, da bo pričel, potem pride v nedeljo sam k meni, da bo kraj pregledal in moja žena naj mu par rac speče in nudlne in kofe naredi!“ Tu se je Keber glasno zasmel in rekel: „Je li mo-

mora biti ondi, v središču angleške kolonije, jako nevaren, sicer bi Milner in Kitchener ne sklenila kaj takega. Holandci v tem okraju simpatizujejo očitno z Buri, ki se bližajo Kapstadtu, v čegar sredini celo so burski vohuni.

Razne stvari.

Onim cenjenim našim naročnikom, katerim je naročnina za naš list že potekla, priložili smo danes poštni ček in prosimo, da se istega v svrhu plačila poslužijo, ker bi mi sicer bili primorani list ustaviti. — Ob enem prosimo one cenjene naročnike, ki imajo na svojih naslovih (atresih) zapisano tudi število, prosimo da to svoje število zapišejo na poštni ček blizu onega prostora kjer je tiskano zgoraj **Erlagschein** — **Položnica** ker tako mi naročnika v naših knjigah hitro najdemo; kateri pa nobene številke nimajo, naj zapišejo namesto številke pa črko A.

Samomor. Na Bučah pri Kozjem se je v vasi Pijevice s puško vstrelil neki posestnik po domače imenovan Feštajn. Zjutraj, ko je žena odšla iz hiše, je mož, ki je bil še v postelji, snel puško s stene in se je usmrtil.

13letni požigalec obsojen. Dne 23. septembra je v Dobrovcah pri Mariboru požar uničil deset hiš z vsemi gospodarskimi poslopji. Zažgal je 13letni deček pastir Franc Fras iz maščevanja, ker so ga radi lenobe kaznovali. Ker deček ni dosegel še 14. leta svoje starosti, kaznovati ga je moglo le okrajno sodišče in ga je obsogilo na šest mesecev zapora. Pogorelci, ki so bili zasllišani za priče, so bili pred sodiščem tako razburjeni, da bi bili mladega hudodelca skoro napadli.

Iz Kneže na Koroškem. Ljubi „Štajerc“! Ker si ti že večkrat poročal, kaj vse je naš skupni ljubljeni prijatelj „Fihpos“ za zatirani kmečki stan storil,

goče? Moj je pa kar petdeset kron zahteval in priti hoče v nedeljo pogledati in tudi mu naj kaj pripravim, kakšno piško ali kaj družega tacega dobrega!“

O norec, norec!“ pravi Smolar in potem sta zopet premišljevala. Ker pa je prisega (da ne bodeta med seboj govorila) itak prelomljena, govorila sta dalje in šinfala čez afokate; eden čez afokata Krumauzerja, drugi čez afokata Gimpelkauzerja. Pri vaškemu krčmarju sta se zopet ustavila, pila in o tožbi govorila dalje. Podati hotel se ni nobeden, denarja, rac in pišek advokatom pa tudi nista privošila in bi gotovo ne prišla domov, ko bi krčmar ne bil pametnejši. On prinese svojo mero vina, ker tako daleč je že prišlo, da sta pila iz enega vrča in pravi: „Glejta ljuba moža — ta kšihtha je čisto anfoh! Podati se noče nobeden, to že zaradi značaja ne, ali kako pa bi bilo, ko bi vidva to reč na čisto drug, zvijačen način spravila s tega sveta? Pazita torej: Francek in Trezika bodeta se vendar skupaj ženila —!“ „Ni res to!“ zareži se Keber. — Iz tega ne bo nič!“ zarjove Smolar — „Le nikar tako ne vpijta — jaz tako dobro slišim“, pravi krčmar „ali pustita me vendar izgovori-

bodeš pač tudi tako dober, da boš svojim bralcem enkrat povedal, kako koroški „Fihposovci“ tukajšni kmečki stan rešiti hočejo. Odkar so zadnje volitve minule, imamo vedni ravs in kavš. Eden je liberalen, drugi klerikalen, tretji nacionalen, četrti celo socialdemokratičen. Vsakdo pazi kakšne časnike bere njegov сосед itd. In zakaj vse to? Ker veliko izmed nas ni tako volilo, kakor so želeli gospod župnik. Tu smo mi predzadnjokrat morali voliti gospoda kanonika, čeprav je časnik „Mir“, katerega gospod župnik sami pišejo in razširjajo, neprenehoma pisal: Kmetje, volite samo kmete! In kaj so gospod kanonik v celih treh letih za nas storili? Nič! Mi vsaj od kaj storjenega nič ne vemo. Njim se niti trudavredno zdelo ni, da bi samo enkrat kakšen splošen, odprt shod volilcev priredili. Zakaj ne, tega mi tudi ne vemo. Mogoče, da so preimenitni, da bi z nami kmeti občevali, ali pa se sramujejo, odkrito povedati, da za kmetijski stan se niso nikoli potegnili, ampak glasovali vedno za kmetom krivične postave. Morebiti imajo njihovi prijatelji prav, ko pravijo, da oni — kmečki zastopnik, morejo poljedelstvo še-le študirati, da bodejo nas pozneje enkrat osrečevati zamogli. Pri zadnjih volitvah hoteli so gospodje duhovniki in „Mir“, da bi volili nekega „orgelpauerja“. Najbrže so hoteli gôsti (muzicirati), to zato, da bi po tem kmetje plesali. Ali večina volilcev ni volila nikakega orglarja ali gospoda duhovna, ampak kmeta Antona Tšcharreja p. d. Paukerja. To je bilo upitja. Očitali so mu celo, da je predsednik ces. kr. kmetijske družbe za Koroško. To je res. Ali to je vendar čast, ako v kakšni družbi, kjer razen kmeta tudi veliki posestniki, gospodje, baroni in grofje sedijo, vsi kacega kmeta svojim predsednikom izvolijo. Takšen vrl mož, kojega vsi enako visoko cenijo, bode gotovo tudi kmete dobro zastopal. Da bi mi po dolgih letih zopet enkrat slišali, kako da povsod s kmetiskim stanom stoji in

riti. Recimo naprimer, onadva se vzemeta, potem daš ti tvojo njivo Frančeku in ti tvojo njivo Treziki za doto in tako pridejo potem ovi njivi skupaj in noben zlodej se celo življenje ne bo več prepiral ali kavšal za to!“

Kmeta sta se še dolgo eden v družega z odprtimi ustmi zijala, dokler ni Keber krepko z pestjo po mizi vdaril in rekel: „Krčmar ima prav!“ Zdaj pa je po mizi vsekali tudi Smolar in kričal: „Prav maš, prav maš!“ Potem izpila sta še dve meri Lutengerja, krčmar pa si je za „poglihanje“ in dober svet izgovoril samo one dve raci, ki so bile namenjene advokatom. „Krajcfidel“ vsedla sta se skupaj na voz, vzela mero vina še seboj in sta tako vesela, popevajoče se pripeljala domov. Ko so jih domači zagledali, priletelo je vse vkup kar leze in živi; Kebrovka in Smolarca, Franček in Trezika ter „lozali“ kakšen čudež se je zgodil. Skobacala sta se z voza in Kebrovka je prašala: „Ja odkod pa sta vendar prišla? In kako stoji z pravdo? Smejali so se in Keber je rekel:

„Pravda — ja! pravdo sva dobila midva, stroške bodejo pa tokrat plačali afokati!“